

Sygn. akt I PK 106/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa P. w R.
przeciwko B. C.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2014 r.,
skargi kasacyjnej pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 30 października 2013 r., sygn. akt V Pa (...),

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od B.C. na rzecz P. w R. kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 30 października 2013 r. oddalił apelację B.C. od wyroku Sądu Rejonowego w R. z dnia 5 lutego 2013 r., którym zasądzono od niej na rzecz powodowej P. w R. kwotę 11.051,55 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika na podstawie art. 55 § 1¹ k.p. z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu umów o pracę w tym trybie.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła: I. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a to: 1) art. 381 w

związku z art. 217 § 2 k.p.c., przez pominięcie dowodu z dokumentów zgłoszonych w postępowaniu apelacyjnym; 2) art. 382 w związku z art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c., przez pominięcie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, co spowodowało oczywiste braki w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia, które uniemożliwiają jego kontrolę; II. naruszenie prawa materialnego, a to art. 45 ust. 1 Konstytucji w związku z art. 61¹ w związku z art. 55 § 1¹ k.p., przez uniemożliwienie pozwanej realizacji prawa do sprawiedliwego procesu w konsekwencji pominięcia materiału zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym i odwoławczym oraz niedoprowadzenia do ustalenia prawdy w postępowaniu, co spowodowało błędne uznanie, że w sprawie doszło do nieuzasadnionego rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia i że pracodawcy przysługuje roszczenie o odszkodowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniony został jej oczywistą zasadnością z uwagi na oddalenie wniosków dowodowych zgłoszonych w postępowaniu odwoławczym, pominięcie i nieodniesienie się do zgromadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym dowodów w postaci dokumentów i przesłuchania stron oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający prześledzenie toku rozumowania Sądu drugiej instancji, co stanowi o naruszeniu konstytucyjnie zagwarantowanego w art. 45 ust. 2 Konstytucji RP prawa do sprawiedliwego procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów

prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego, kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia.

Skarżąca nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność już tylko dlatego, że nawet nie powołuje przepisów prawa, których naruszenie przez Sąd drugiej instancji w sposób przez nią wskazany miałyby w oczywisty sposób stanowić o wadliwości zaskarżonego wyroku. Powołanie w tym zakresie art. 45 ust. 2 ustawy

zasadniczej jest błędne, gdyż przepis ten nie ustanawia konstytucyjnie zagwarantowanego prawa do sprawiedliwego procesu, a zarzut jego obrazy nie został podniesiony w podstawach kasacyjnych. Rzeczą Sądu Najwyższego na etapie przesądu nie jest poszukiwanie okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu i formułowanie za skarżącą prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.